

Csendélet báránnyal

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXI. évfolyam, 9. szám, 2017. március 3.

„Rendben, nincs Isten, de akkor sem értettem, hogy miért ült le hozzánk invitálás nélkül. De ha már leült, hát viselkedjen. Húzza meg magát, ne törölgesse látványosan az izzadó homlokát, és ne topogjon a lábával hangosan. Ő azonban nem volt tekintettel rám, folyamatosan nyögött, sóhajtozott és fújtatott, olyan feszült volt, mint egy rohamra készülő bika, vibrált körülötte a levegő. Fortyogott bennem miatta az ingerültség, de Pierre bácsit láthatóan nem zavarta, sőt kimondottan kedvesen fecsegett vele. Meg voltam döbbenve rajta. Számtalanszor voltam szem- és fültanúja, hogy Pierre bácsi a legordenárébb francia trágársággal küldött el számomra ismeretlen embereket a kurva anyjukba, sőt, egyszer a saját szememmel láttam, amikor egy embert leköpött. Ám most Pierre bácsi kivételesen nyájasan társalgott Jean-Jacques úrral, akit sajnós a három pastis sem nyugtatott le. Nyögve, sóhajtozva és fújtatva rendelt egy palack vörös bort, bőven töltögetett belőle nekem is, s hirtelen arról kezdett beszélni, hogy az életének vége, a családjának vége, mindennek vége, és ő egy szerencsétlen nyomorult, akin már csak a halál segíthet.”